

Petróczi Éva

Zarándoklat

„Széljárta málomi út,
öledbe hanyatlik a lomb már,
az évszak ünnepi oltár,
mit mondasz az ittmaradóknak,
mit viszel a mennynek innen?”
(Weöres Sándor: *Rongyszőnyeg*, 95.)

Széljárta málomi út,
most, öregedve
ismét látni szeretném,
ebben a lágy-meleg őszben
lomb-lomosan hogy kanyarogsz.

Betonbunkerből szabadult,
pincelakásos, kétgyerekes
ifjú anyaként fáid alá,
régii templomod közelébe
hányszor menekültem!

Draskóczi Ágnes

Üzenet

Weöres Sándornak

„Sanyiká”-znak ma is
bizalmaskodva, méltatlanul követők.
Naiv lény, gyermekhang;
de cseng-bong verszene, ha jönnek rossz idők.

Jól sáfarkodtál, bár
fent és lent világa kínzott, gyermekzseni.
Feleség, költőtárs
a pusztulástól szeretve mentett: Amy.

Nyomorult kicsi létem
*El Caminó*ja te voltál,
lelkemet-agyamat
és kisdedeim tüdejét
tisztogató, napi útvonalam,
ahol – tudtam – baj sosem érhet,

hiszen ott volt *imamalmom*,
a bandukolás közben az égnek,
(a többnyire kéeknek)
elmotyogott VERS,
ez az évtizedek mélyéről
most is fölzengő pécsi zarándokének:
„Széljárta málomi út.”

Pokol tornácáról a mennybe
nyitottál kaput.

Pécs-Kertváros, 1976. október – Budapest, 2013. október

Pálya és gyerekség
kulcsalakja, szeretett-tisztelt mesterem!
Adj útírányt, mint
rég, s lelkem – hisz létra – az égre emelem.

Nagy a zaj. S jó ma is
Bóbitát, Bubát, Galagonyát hallani.
Biztassál mindünket:
tíz lépcsőn a teljesség felé tart, ami.